

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. SZEPTEMBER

A HOLD REJTETT OLDALA
DNS IDŐKAPSZULA
ÓRIÁSOK

BRASIL
MOLNÁR
ROGER
KOMOR
PUELLES
ARELSZKIJ

Varga
CSABA BÉLA

JOHN
Wiswell

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

402

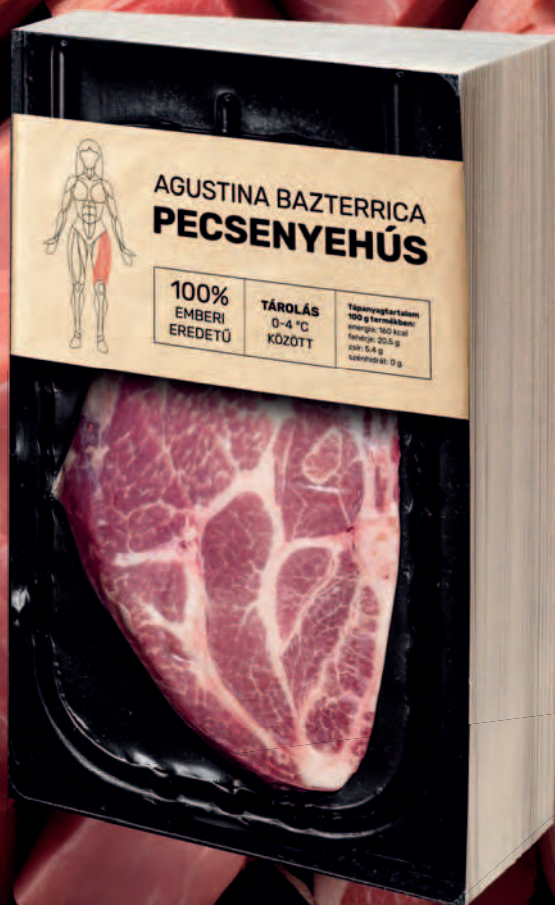

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

ÚJDONSÁG A KÖNYVFESZTIVÁLON!
MEGJELENÉS: SZEPTEMBER 15.

**KANNIBALIZMUS LEGALIZÁLVA:
KÖNYÖRTELEN DISZTÓPIA
ARGENTÍNÁBÓL!**

**KERESD A GALAKTIKABOLT.HU-N
VAGY SZEPTEMBER 28–31. KÖZÖTT
A MILLENÁRIS B-ÉPÜLET B60-AS STANDJÁN!**

Nines megállás

Megint egy fontos mérföldkövet hagytunk magunk mögött, hogy most már csak a nyakunkat hátratekerve lássunk vissza a 400-as feliratra. Az út előttünk ködbe vész, nem tudhatjuk, elérjük-e az 500-at, a 750-et, urambocsá', az 1000-et...

Egy biztos csak, előrehaladásunk nem válhat monotonitássá, időnként figyelmet kell fordítani a megújulásra is. Most éppen ilyen gondolatok foglalkoztatják a szerkesztőség tagjainak kis szürke agysejtjeit: hogyan lehetne jobbá, szebbé, még kelendőbbé tenni lapunkat? Változzon a külseje? A tartalma? A papír, a nyomda-technika? Megkockáztassuk-e, hogy újra visszatérjünk az újságárusi terjesztésbe? Hogyan tehetnénk szert újabb alkalmi vásárlókra, sőt előfizetőkre? Rajongókra?

Nemrég felmérést készítettünk egy kérdőív segítségével az olvasói igényekről is, hátha új utat mutatnak. A jövőben további véleményezéseket is tervezünk, például a Könyvfesztivál idején. Kíváncsian várjuk az újabb válaszokat, de közben magunk sem hagyjuk abba az ötletelést. Az eredménnyel pedig legkésőbb a következő év elején szembesülhetnek a vásárlók. Egy dolog azonban már most is biztos számunkra: a megújulás nem jelenthet egyet a hagyományokkal való teljes szakítással. Elvégre nem lehet véletlen, hogy lapunk az első megjelenés utáni 51. évben még mindig létezik. A Galaktika név kötelez, és nekünk – hitem szerint – nem a múlt eltörlése a célunk, hanem azt a zászlót továbbvinni, amit először Kuczka Péter és munkatársai lobogtattak meg 1972-ben.

Persze azóta már új évszázadot írunk, mások az olvasó emberek preferenciái, abban azonban biztos vagyok, hogy nekünk továbbra is a lehető legszelebb merítést kell nyújtanunk a zsánerirodalom e nem elhanyagolható méretű szeletéből, térben csakúgy, mint időben. Röviden megfogalmazva: a fantasztikum legjavát.

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

28. BUDAPESTI NEMZETKÖZI KÖNYVFESZTIVÁL SZEPTEMBER 28–31., MILLENÁRIS

Az akciójelenetek titka az SF regényekben – kerekasztal beszélgetés és dedikálás a Galaktika • Metropolis Media Kiadó szervezésében:
szept. 30, szombat, 14 óra, B-épület, Galéria

Résztevők: **Roman Kulikov (Oroszország), Szélesi Sándor, Waldmann Szabolcs, Márki István, Varga Csaba Béla** • Moderátor: **Mund Katalin, főszerkesztő**

ÚJ HELYSZÍN!
Metropolis Media Kiadó:
B-épület, B60. stand

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Simó Nikolett**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rőzsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

32

GALAKTIKA

2023. szeptember

40

70

NOVELLÁK

- 6 Varga Csaba Béla: Megmérettetés
- 28 Luigi Brasili: Az utolsó dal
- 34 Molnár Csaba: A Szentlélek-uradalom
- 42 John Wiswell: Ez nem egy olyan történet
- 64 Frank Roger: Vissza az áramlásba
- 74 Komor Zoltán: Lefoglalt végítélet
- 85 Bruno Puelles: Egy perccel a világvége előtt
- 108 Graal Arelszkij: Az ember, aki járt a Marson

CIKKEK

- 24 Óriások
- 32 Videodrón
- 40 Zöld jövő
- 60 Gondolatátvitel
- 69 Zöld jövő
- 70 Obszervatórium
- 80 A szférák zenéje
- 82 Kapcsolatfelvétel
- 100 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XL

- 115 Martin Caidin: Végző visszszámítás (befejező rész)
- 163 Martin Caidin: A pokolban nincsenek vadászpilóták
- 199 Időutazás

72 kilométer vezeték

Már építik a következő űrteleszkópot, amelyet a „Hubble anyjáról”, Nancy Grace Romanról neveztek el, és a sötét energia, az exobolygók infravörös vizsgálatára terveztek. A 2,4 méteres fő tükörrel rendelkező (a Hubble űrteleszkópéhoz hasonló méretű) Roman Telescope látómezeje több mint 100-szor nagyobb lesz, mint a Hubble-é.

Elképzelni sem tudjuk, hogy egy ilyen űrszondában mennyi vezeték van. A fejlesztőcsapat most kezdte meg a kábelköteg tesztelését, amelyen keresztül a különböző részek kommunikálnak majd egymással. Ez bizto-

sítja az áramellátást is, és a központi számítógép az érzékelőn keresztül nyomon követi az obszervatórium működését.

A 11 fős, Goddard-technikusokból álló csapat két évet töltött a munkapadnál és létrákon ülve, drótot méretre vágva, aprólékosan megtisztítva minden egyes alkatrészt, majd összekötve mindent.

„A tömeg figyelmét könnyedén el lehet terelni másod- és harmadrangú problémákkal. Olyasmivel kösd le az embereket, ami érzelmi-
leg erősen érinti őket. Ha így teszel, nemcsak imádni fognak, de akár az életük árán is megvédenek téged.”

Glória bölcs tanácsai, II. kötet, 542. o.

– Ez... nem lehet... igaz – motyogta Megyerfy professzor, a legpatinásabb fővárosi egyetem legsikeresebb karának itthon és – az egyre zsugorodó még elérhető – külföldön is elismert tanzévezetője.

Milyen szűnyogháló ez? Túl nagyok a lyukak rajta! – gondolta ingerülten. – És miért izzanak fel az acélszálak, ha közel hajolok hozzá?

Értetlenül megdörzsölte a szemét, mert zavarba jött az ablakon át elé táruló látványtól. A folyó túlsópartján a hegyek ugyan ismerősnek tűntek, de nem tudta hová tenni a sok száz acélosan csillogó felhőkarcolót. A fenyegető épületek zászlódísze fölött jól látszottak a szigorúan szabályos útvonalon közlekedő járművek sorai. Óriási sebességgel furcsa, áramvonalas autók, tehergépjárművek és... igen, kék lebegőbuszok repültek a magasban.

Hova a fenébe kerültem? Ez... nem is az én lakásom.

– Jaj!

Amikor ingerülten közelebb hajolt az ablakhoz, a rácsból fehér villanás tört elő, és csúnyán belecsípett az arcába. Ráadásul a háta mögül hangos kattánás hallatszott. A cellaajtó mellett örökdő két droid szemében a zöld készenléti fény izzását fenyegető, vörös ragyogás vette át. A fémszörnyetegek mozgásba lendültek.

Itt valami nincs rendben – futott át Megyerfy fején a gondolat, ám nem volt hova menekülnie a droidok elől. Életre keltek a falat borító kijelzők, képernyők, vadul villódzott a sok gomb és tárcsa. – Mint egy régi sci-fi film díszletei.

A középiskolában szerzett tudás gyorsan elavul. A Fény Rendjében azonban mindenki előtt nyitva áll a tudás házának kapuja. Ötévente mindenkinek joga van újra elmenni és érettségi vizsgát tenni. Teljesen ingyen!

MONOLIT
díjas szerző

Varga Csaba Béla

MEGMÉRÉTTETÉS

Esélye sem volt szembeszállni az őreivel. Könyörtelenül megragadták, és a kinyíló ajtó felé fordították.

– Ugye megismersz? – kérdezte ádázul a belépő alak.

– Ez lehetetlen! Hiszen te...

– Igen. Én *te* vagyok! – Tizenkilenc éves önmaga megmarkolta a magatehetetlen professzor rabruhájának gallérját, és olyan vadul rázta meg, hogy a nyakat szorító elektromos sokkolóhámon hangosan csörgött a lánc. – Hát nem szégyelled magad?

– Már miért? Miért kellene?

Ifjúkori énje intésére a droidok a fal felé fordították. Eltűntek a gombok, a kijelzők, a fekete tükörfelületen jól látta saját magát és egykori önmagát, aki a sikeres érettségi után letöltötte szörnyűséges sorkatonai szolgálatát, és most arra készült, hogy átlépje az egyetem kapuját.

– Mit tettél az álmaimmal? Mi történt az ideáljaimmal, az eszméimmel? – harsogta

a fiatalember. – Szégyellem magam, ha rád nézek!

– De hát... de hát... – Lázasan keresett valamilyen kifogást, valamilyen magyarázatot. – Azok a kompromisszumok elkerülhetetlenek voltak... Ha én nem... akkor valaki más...

– Megalkuvó lettél, de azzal sem mentél semmire!

Már nem egy fiatalember hangját hallotta, mert az ifjú arcát eltakarta egy fekete robotfejre emlékeztető sisak. Sokkal magasabb volt a professzornál. Hörögve, zihálva szívtá be a levegőt. Amikor a kezében vörös fénnel felragyogott a lézerpállos, Megyerfy újra úgy érezte, hogy itt valami nagyon nincs rendben. Az iszonyat és a két hóhérdroid azonban túl erősnek bizonyult.

– Megmérettettél, és könnyűnek találattál! – zihálta a sötét nagyúr. Egy intés, és a tükör közepén feltárult a régimódi ajtó. Megyerfy hangosan felsikoltott, amikor meglátta, hogy mi vár rá a túlsó oldalon. ➔

– Nee!

Felült az ágyban, rémülten megdörzsölte az arcát, majd hunyorogva a kisasztalon álló vizespohár felé nyúlt. Egész testében remegett, és csak nehezen tudott visszatérni a lidércnyomásból a valóságba.

A pohárban nem volt víz.

Felkelt, kinyitotta a hálószoba ajtajának lakatait, és kiment.

A gyönyörű, nagypolgári lakásra rá sem lehetett ismerni, amióta a hatóságok beköltöztettek ide három családot. Azzal indokolták, hogy Megyerfy gyermekei már nem laknak itt, és az összefogás jegyében mindenkinek támogatnia kell azokat a fénytársakat, akiknek átmenetileg új otthonra van szükségük.

– Milyen korán kelt a professzor úr!

Megyerfy ingerülten ránézett az öntöttvas sparthelt mellett ücsörgő, görnyedt hátú asszonyra. A sok jöttment közül még Marinkát lehetett a legkönnyebben elviselni.

– Csak vízért jöttem.

– Rosszul van? Remeg a keze és holtápadt.

Odavonszolta magát az asztal mellé, begyömösölte magát a szűk helyre – a konyhát, ugyanúgy, mint az előszobát és a folyosót, telezsúfolták a menekültek holmijával, papírdobozokkal, nejlonszakkokkal –, és a tenyerébe temette az arcát.

– Megint rémálmom volt.

– Nem csoda – bólogatott az öregasszony. Marinka amúgy legalább öt évvel fiatalabb lehetett Megyerfynél, csak hát odaát esélye sem lehetett fiatalító kezelésre, mint itthon a kiválasztott fénytársaknak. Megmerítette a bádög-bögrét a vödörben, és odatolta a professzor elé.

– Miről?

Megyerfy csak rövid habozás után válaszolt. Megoszthat-e egy ilyen intim dolgot olyan valakivel, akit igazából nem is ismer? Csak hát a pszichológusa is megmondta, borotvaélen táncol, és

könnyen elpattanhat a húr, ha folyamatosan magában tartja a növekvő feszültséget.

– Visszatérő álom – mondta motyogva. – Újra ott ültem a gimnáziumban.

– Értem – bólintott Marinka. – Kamaszként vagy a mai testében?

– Így, ahogy most vagyok... Ez volt a legszörnyűbb...

– Igen?

– Kiderült, hogy most van az érettségi vizsgám.

– Maga művelt ember. Nem kell az érettségitől tartania. A kisujjában is több van, mint az összes vizsgáztatója fejében.

– Köszönöm, ez igazán kedves. – Kiitta a bögréből a vizet, és megtöltötte a poharát is. Elindult vissza. – Csak éppen semmire sem emlékeztem azokból a tárgyakból, amik nem kapcsolódnak a szakmámhoz. Matematika, fizika, kémia.

– Megbukott?

Marinka persze nem hallhatta meg a választ, mert Megyerfy már becsukta maga mögött az ajtót, és elindult vissza magányos szobájába.

– Megbuktam.

Ugyanebben a pillanatban az óceán partján még csak késő este volt.

– Büszke vagyok az apámra – mondta Leslie Megyerfy, és belekortyolt a konykjába. Magához ölelte gyönyörű feleségét. Aimit cseppet sem viselte meg a terhesség. Bájos arca ugyanúgy ragyogott a telihold fényében, mint akkor, amikor megismerkedtek. A drónkupola távol tartotta a háztól az illetéktelen repülő eszközöket, így nem kellett aggódniuk. – Nélküle nem lennénk itt. Nem lehetnénk ilyen boldogok.

Mind a ketten a mérégdrága, szupermodern bölcsőre pillantottak. A megnyugtató ultrahangbúgás elérte, hogy újszülött fiuk az igazak álmát aludja. A fiatal párnak is nagy szüksége volt a pihenésre.

Aimi még jobban befészkelte magát Leslie ölelésébe. A tekintete végigsiklott az óceánon, majd a szakmai beidegződésnek engedve gyorsan megnézte, hogy milyen műholdak haladnak át éppen a házuk fölött.

– Ez azért furcsa és kissé ironikus – mondta halkán.

– Micsoda? – kérdezte Leslie, és ivott még egy kortyot a konyakból. A drága ital miatt szabadon csapongtak elégedett gondolatai.

– A kettőnk története, ahogy egymásra találtunk. Én és te. Két gyanús háttérű, ellenséges országból származó külföldi.

A NASA fejlesztési részlegében találkoztak. Leslie-nek már az első pillanatban megtetszett a babaarcú, rendkívül intelligens lány.

– Itt csak a tudás számít. Senkit nem érdekel, hogy honnan vándoroltunk be. A legjobbak közé tartozunk. Szükségük van ránk. Az agyunkra és a munkabírásunkra.

– Miközben Glória kínai rakétákkal küldi fel az expedícióitokat és az űrszemetekkel veszélyezteti a NASA műholdjait meg az űrállomásait.

– Peking is ugyanezt teszi, csak éppen ti tízszer olyan nagy mértékben.

A felesége megسيمogatta az arcát, és egy puszit nyomott markáns, egy holosztárnak is becsületére való állára.

– Ne is gondoljunk ilyesmire! Ne rontsuk el ezt a gyönyörű pillanatot!

Leslie a bölcső felé biccentett.

– Igaz. Mondd csak, gondolkoztál már azon, hogy milyen nevet kapjon a fiunk?

– Ez egyértelmű – felelte Aimi, és kedvesen a férjére mosolygott. – Matthew lesz, mint az apukád, a híres professzor.

A tágas verandára kellemetlen csend telepedett.

– Jaj, ne haragudjatok! – kiáltotta ingerülten Novi. – Daniela természetesen ezt nem szó szerint értette, hanem csak átvitt értelemben, mint egy intellektuális gondolatkísérletként.

– Te csak ne akard megmondani, hogy én mit és hogyan értek! – harsogta a felesége. Fel pattant, és nem törődött azzal, hogy a felboruló pezsgőspoharából a drága, népművészeti abroszra folyik a megmaradt ital. – Annyira elegendem van már, hogy ilyen lekezelően bántok velem! Ostoba sznobok vagytok! Mindenkit lenéztek, ha nem valami elit elefántcsonttoronyban végzett. Na de majd meglátjuk, ki nevet a végén...!

Köszönés nélkül megfordult, beviharzott a házba, és a túloldalon az utcára nyíló ajtót akkora erővel csapta be, hogy az még itt, a kiszáradt fákra erősített napvédő ponyva árnyékában is jól hallatszott.

– Milyen harcias ma a fénytársnő! – mormogta az átnedvesedő abroszt bámulva Haberstein, a házigazda.

– Manapság mindenkinek pattanásig feszültek az idegei. – Megyerfy igazából azért próbálta mentégetni azt a némbert, mert nem akarta, hogy Novi rosszul érezze magát a neje miatt. – Szegény Dancsin is nagy a nyomás.

– Ne haragudjatok! Tényleg nem gondolta ám komolyan, amit mondott. Neki is vannak zsidó meg meleg barátai. Még cigány is! – bizonygatta szemlesütve Novi. – Csak volt pár rossz napja. Amióta bekerült a Nukleáris Energia Bizottságba, látástól vakulásig robotolnia kell.

– Mi a fenét keres ott? Gőze sincs a fizikáról! – gonoszkodott a nagyhangú Kovalczki múzeumigazgató.

– Nincs is szüksége rá! A bizottság tulajdonképpen egy átfogó, összállami kulturális szervezet. Irányító hatóság – magyarázkodott Novi.

– Akkor az esztétika-filozófia szakpár tökéletesen megfelel oda – állapította meg a házigazda.

A bogrács fölé hajolt, megkeverte benne a lámaparikást.

– Mennyei az illata – mondta gyorsan Megyerfy, mert szeretett volna témát váltani az előbbi kellemetlen közjáték után. – Honnan a csudából szerezted a hozzávalókat? →

– Az én drágám jó helyen dolgozik – felelte Haberstein, és a másik asztalka mellett ülő feleségére mosolygott. A nők összedugott fejfel sutyorogtak. Alighanem Daniela őrvjögését tárgyalták ki. – Időnként bevásárolhat a nagykövetség boltjában.

– Húha! – mondták elismerően és kicsit irigykedve a vendégek. Valamennyien egyetemi oktatók, vezető sajtómunkások vagy főtisztviselők voltak. A megbízható baráti társaság. Évtizedek óta összejártak, és ezt a kis közösséget nem tudták szétzilálni az újabb és újabb válságok sem. – Nem semmi!

– Van ott minden, ami szem-szájnak ingere. Még a friss halat is elhozzák oda Isztambulból a mágnesvasúton.

– A Dongcsét¹ tényleg meg fogják hosszabbítani Budától Pozsonyig?

– Ki tudja? Ha lesz rá pénz, akkor igen.

– Nincsen pénz lóvára! – kiáltotta hangosan Kovalczki. A harmadik pohár Mong River után már igen jó volt a kedve.

– Fiúk, ne politizáljatok! Meghallják a szomszédok, és feljelentenek! – csattant fel Habersteiné.

– Már megint! – mormogta a házigazda. A felesége odaállt mellé, és a vállára tette a kezét.

– Te csak ne méltatlankodj! Hála a gazdáimnak, eljátszhatod, hogy igazi mesterszakács vagy. Szerinted a fiúk akkor is eljönnének hozzánk, ha nem ilyen különlegességeket főznél?

A „fiúk” közelebb voltak a hetvenhez, mint a hatvanöthöz. Most hangosan bizonygatták, hogy még szép, nagyon is eljönnének, mert a barátság fontosabb a tenger gyümölcseinél vagy a lámapörkölnél. Hamarosan persze már mindenki az ételre összpontosított. Nem tűnt fel, hogy Novi diszkrétan lelép, valószínűleg azért, hogy kiengesztelje haragvó nejét.

– Egyre nagyobb a szája annak a ribancnak!
– A feleségek és a barátnők koktélt kortyolgatva

sutyorogtak. – Állítólag azért, mert bevágódott Barbaránál.

Megyerfy összereszt, meghallva egykori évfolyamtársnője nevét. Régen sem kedvelte azt az elviselhetetlen nőszemélyt. A helyzet azóta csak romlott. Őszinte aggodalommal értesült arról, hogy Barbara ma már a Nemzetvezető közvetlen közelében szolgál. Ugyanolyan boszszúálló, mint régen volt, csak hogy most már elég hatalom van a kezében ahhoz, hogy tönkretegye azokat, akikre haragszik.

– Ne emlegessétek azt az irigy kurvát! – harsogta Kovalczki. Enyhén tántorogva elindult az italos asztalka felé. Elégedetten nézte a népszerű márkákat. Akadt ott Dongman Lion, Biglung Drake és Jonlee Waller is.

– Ne keverd őket, mert hazavágnak! – figyelmeztette Haberstein.

– Kizárt dolog! – ellenkezett Kovalczki. – Egy ilyen történelmi napon amúgy sem érhetem be valamilyen fénybolti kannás huggyal!

Valamennyien felnéztek az égre. Nyugaton még vörösen izzott a látóhatár, de keleten már mindent beborított a sötétség.

– Szerintetek tényleg látni lehet majd?

– Persze! – bizonygatta a házigazda. Hüvelykujjával a háta mögé bökött. – Ott van fent a hegytetőn a Fénytévé stábja. Innen fogják közvetíteni, ahogy leszáll a hazafényes Mars-expedíció modulja.

– Erre inni kell! – harsogta Kovalczki, és mindenkinek töltött. – Éljen hatalmas úrnemzetünk!

– Kedves nézőink! Nemzeti létünk fellegrából, a tihanyi Fényközpontból jelentkezünk – szólalt meg a Fénytévé bemondójának bársonyos, szívet melengető hangja. Zotyi elégedetten bólintott.

Tudta, hogy ez a bemondó nem létezik a valóságban, a hangját és az arcát is mesterséges intelligenciával generálták, ám azzal is tisztában volt, hogy a tévés fénytárs e nagy nemzet egyik

legnépszerűbb közszereplője. A lakosság majdnem annyira szerette, mint Zotyit és a nővérét, a csodálatos és páratlan Glóriát, a nemzet vezetőjét, Nagymagyarország hajójának biztos kezű kormányosát.

Persze Glória népszerűségével senkié sem vetekedhetett.

Erre gondosan odafigyeltek, amióta az Atyászent, vagyis Zotyi bátyja megpróbált szembeszállni legidősebb nővérükkel. Ostobaságot követett el, amiért leküldték a pályáról. A tisztogatás során a bűntársaival is könnyörtelenül leszámoltak. Egyedül Göbbit vették át, mivel az az alak sajnálatos módon pótolhatatlannak bizonyult.

Zotyi persze minden tőle telhetőt megtett azért, hogy idióta fivére egykori cinkosa egy percig se érezhesse jól magát. Most itt, a stadion díszpályájában is folyamatosan szakálta.

– Megvan már, hogy ki legyen az új bűnbak? – kérdezte, és belekortyolt a „védőitalába”.

A magas, szőke propagandista sóvárgó pillantást vetett a méregdrága kábítószerrel feljavított, smaragdzöld folyadékra. Ő nem kaphatott belőle!

Nem taposták ugyan el, mint egy férget, de sárga lapot kapott, és azóta folyamatosan szenvedett a megvonási tünetektől. Emiatt embertelen teljesítményt nyújtott, és mindent megtett azért, hogy újra elnyerje Glória kegyét.

Zotyi nem szívesen ismerte el, de a fickó ügyesen nyélbe ütötte ezt az ünnepséget is. Az egykori apátság helyére épült Nemzeti Fényközpontban húszezer válogatott fénytárs bámulta a hibátlan zöld fűtakaró fölött ragyogó, gigantikus hologömböket. Hatalmas tapssal köszöntötték a beszéde után megjátszott szerénységgel meghajoló Glóriát, és ugyanilyen lelkesen fo-

gadták, amikor a közvetítés átkapcsolt a visszatérő modulra. Fáradt, de jókedvű *tajkonauták*² integettek bele a kamerába.

– Még dolgoznak rajta. Ne aggódj! – felelte Göbbi. – A tudatformálás komoly tudomány. Nem szabad elkapkodni a fontos döntéseket.

Mennydörgéssel felérő tapsvihár köszöntötte, amikor a ragyogásban megjelent „a Mars úrnője”, vagyis Glorietta, a Nemzetvezető lánya. Ő bocsátotta útjukra a boldog hazatérőket. Göbbi komoly erőfeszítések árán sulykolta a fénytársak fejébe, milyen nagyszerű dolog, hogy csak a két nagyhatalomnak, nekünk és Középső Birodalomnak van állandó bázisa a vörös bolygón.

– Ne tedd magad nevetségessé! – Az árnyékból előlépő Barbarát meglátva Göbbi holsápadttá vált. – A híres propagandád szart sem érne a megfelelő ideológiai alapozás nélkül!

– Ez i-i-igaz, Barbika – dadogta a szőke férfi, és önkéntelenül is hátrébb lépett, a stadionra nyíló üvegfal felé. – Na-na-nagyra becsülöm az Energia Bizottság munkáját, de a-a-akkor is elengedhetetlen a megfontoltság.

– Nincs mire panaszkodnunk – sietett Göbbi védelmére Zotyi. A propagandistát lenézte ugyan, de Barbarát szívből utálta, sőt egy kicsit tartott is a bosszúvágygal és irigységgel teli egykori tanárnőtől. Azokra a pedagógusokra emlékeztette, akik a gimnáziumban pokollá tették az életét. – Ez a faszi jó munkát végzett. Simán kezeltük a válságokat. A migrációt, a világjárványokat, a háborúkat és a mostani vízhiányt is.

– Ez nem számít! – ellenkezett Barbara. Glóriát idézte. – *Az okos fénytárs nem a múlt dicsőségéről álmodozik, hanem szembenéz a jelen kihívásaival.*

– Dehát éppen ezt próbálom tenni – bizonygatta Göbbi. A szeme mellett erősen rángatózott egy ideg. Sóvárova nézett a zöld folyadékra.

– Nem értem, miért töketlenkedsz. Csak azt a kérdést kell feltenni, hogy kit utálnak a fénytársak még a cigányoknál is jobban!

– A cigányokat hagyd békén, jó? – intette Zotyi, de Barbara nem is figyelt rá.

– Ha tudod a választ, akkor elég lesz csak rámutatni az új célpontra ahhoz, hogy máris megnyerjük a következő választásokat.

– Azért ennyire nem egyszerű a helyzetünk – mormogta Zotyi. A hologömbben közben a légkörbe visszatérő modul külső kameráinak képe látszott. A tömeg hangosan morajlott, mert gyönyörű volt a gyorsan közeledő kék bolygó. – Egyre kevesebb olyan csoport marad, akit büntetlenül baszogathatunk.

Barbarának hatalmasat villant a szeme.

– Igen? – nézett gyanakodva Göbbi a nőre. – Netán van egy ötleted?

Barbara mosolyát látva még Zotyi hátán is végigfutott a hideg.

– Eddig mindenkit legyőztünk, akivel kapcsolatban akár csak halványan is felmerült, hogy veszélyes lehet. A pártokat, a papokat, a szak szervezeteket...

– Azokat nem volt túl nehéz.

– Ne vágj a szavamba, jó? Szóval ideje szétnézni a szurkolóink táborában.

– Nézzük meg, hogy igazából kire nincs vagy nem lesz szükségünk a közeljövőben?

Barbara leereszkedően vállon veregette a propagandistát.

– Látod, mégsem vagy te reménytelen eset – mondta. Vett egy mély lélegzetet, és kimondta azt, amire már évtizedek óta készült. – Fénytársaim, itt az ideje annak, hogy megtörjük a régi, belterjes értelmiségi elitet.

Göbbi egyből kihúzta magát. Felragyogott a szeme, és lelkesen bólintott.

– Barbika, ez zseniális. Azt a bandát tényleg mindenki utálja!

Novi sietős léptekkel haladt a Nemzetvédelmi Hatóság hivatala felé. Nem aggódott különösebben, amiért behívták, hiszen manapság rutinnak számítottak az ilyen átvilágítások. Az

egyetem elé érve feltűnt neki a csend. Tíz éve még egymásba értek a körúton az autók, a buszok, a villamosok. Amióta azonban Glória szigorú környezetvédelmi rendszabályokat vezetett be, csupán a legmagasabb beosztású fénytársak közlekedhettek autóval, és a nagyvárosokban mindenki gyalog járt.

A falon a háromdimenziós hatást keltő interaktív óriásplakátok sikeresen meggyőzték a fénytársakat arról, hogy a közlekedési szokások megváltozásával járó nehézségek csak átmenetiek, és mindez nem is túl nagy ár azért, hogy szebb legyen az új nemzedék élete.

Novit éppen ez utóbbiak, a fiatalok hiánya lepette meg. Máskor egy ilyen szép, felhős délutánon, amikor nem kellett a bőrrákot okozó, korábban elképzelhetetlen mértékű UV-sugárzástól tartani, rengeteg egyetemista iszogatta a pótkávóját a Nemzeti Múzeum kertjében. Most viszont nyoma sem volt a kölköknek.

Megtorpant az egyetem kapuja előtt, és felnézett a negyedikre. Azonnal észrevette az ablakban könyöklő alakot. Megyerfy integetett fentről. Az „elefántcsonttoronyból”.

– Te mit csinálsz? – kiáltotta Novi. – A hegyeket bámulod? Nem kellene inkább előadást tartanod?

– Gyere fel! Van *valódi* kávé.

Novi a karójára nézett. A halkán ketyegő, ősoleg szerkezet jelezte, hogy még van ideje. Miközben felsietett a lépcsőn, eszébe jutott, hogy tíz éve szinte senki sem hordott órát az akkoriban divatos mobiltelefonok miatt. Csak hát minden olyan gyorsan megváltozott. A fénytársaknak a buszhoz és az autóhoz hasonlóan a mobilkommunikációtól, az internettől és a közösségi oldalaktól is el kellett köszönni.

Nem mintha ez utóbbiakért olyan nagy kár lett volna.

A mai egyetemisták igazából már azt sem tudták, hogy mi fán terem a világháló, és csak

hitetlenkedve hallgatták szüleik beszámolóit a Facebookról, a TikTokról, az Instagramról.

A villanyplatinra tett kotyogós főzőben gyorsan elkészült az ital.

– Hú, ez nagyon finom! – mondta elismerően Novi. – Igazi kávéból?

– Aha – felelte Megyerfy. Leültek egymás mellé a katedrán álló, legalább százötven éves tanári asztalra, és mint két kamaszfiú, a lábukat lóbálva bámulták az üres előadótermet. Kintről csupán a város fölött alacsonyan elhúzó helikopterek dübörgése hallatszott be. A Pozsony mellől felszálló gépek végigrepültek a Duna vonalán, és egészen Mohácsig ellenőrizték a demarkációs vonalat. Nem lehetett tudni, nem próbálkozik-e valamivel az ellenség.

– A Lacika küldte?

– Bizony! – felelte büszkén Megyerfy. – Derekasan megállja a helyét az Újvilágban!

– Azért ebben neked is rengeteg erőfeszítésed van.

A professzor halványan elmosolyodott, de nem válaszolt.

– Szeretnél kimenni oda?

– Ki ne szeretne? Odakint minden szebb, jobb, és ráadásul megbecsülik a magunkfaját.

– Állítólag – kételkedett Novi. – Csak az a fránya nyelv ne lenne!

– Teller Edééknek is hogy bejött Amerika! Megtanultak annyira angolul, hogy el tudják adni magukat.

– Nekik ott volt az atombomba a fejükben. A mi szaktudásunk mégis kinek kellene külföldön? Öregek vagyunk már a tanuláshoz. Amúgy is, ki a fenének lenne kedve mindenét feladva, nulláról újrakezdeni?

Novi odament az ajtóhoz, és kinézett a folyosóra.

– Miért kong az ürességtől az épület?

– Egy órája ideszóltak, hogy elmaradnak a mai előadások.

– A 4x4 miatt? →